

BIANCA BELLOVÁ: VĚŘÍM, ŽE DOBŘE NAPSANÝ TEXT EMOCE VYVOLÁ

Literární večer dne 26. února 2025 v Kulturním centru Průhon představí spisovatelku Biancu Bellovou, kterou hudebně podpoří její manžel, zpěvák a malíř Adrian T. Bell. Večerem bude provázet spisovatelka Iva Hadj Moussa. Rozhovor s manželi Bellovými připravil Jiří Primas, dramaturg večera a kurátor.

Oba tvoříte v různých uměleckých oblastech – myslíte si, že se hudba, literatura a malba mohou vzájemně ovlivňovat?

Bianca: Určitě, přinejmenším v mém případě. Ten univerzální princip, který se snažím ve své tvorbě pochopit a uchopit, promlouvá skrze jakoukoliv uměleckou formu, ale třeba i skrze hlávku zelí.

Adrian: Nevidím mezi těmi tvůrčími disciplínami rozdíl. Jedna sytí druhou.

A inspirujete se někdy navzájem?

B: Adrian je můj největší zdroj inspirace. V diskusích s ním si formuji své představy o tom, co je tvorba, jak se držet toho podstatného a nepodbízet se, co je Bůh a kde ho hledáme a nacházíme... a ostatně jeho vyprávění mi posloužila jako zdroj pro řadu textů, zažil toho víc než spousta lidí dohromady.

A: Samozřejmě si hodně povídáme o procesu tvorby a ceníme si názorů toho druhého, i když je třeba nepřijmeme za své.

Bianco, kdyby tě někdo požádal, abys napsala text inspirovaný jedním z Adrianových obrazů, který by to byl a proč?

B: To mě nemusí nikdo žádat, to už se stalo. Shodou okolností to byly v obou případech portréty gejši, které se Adrianovou tvorbou prolínají už mnoho let. V obou případech to byly příběhy oddaných, ale silných žen; když samuraj odešel bojovat za svého pána, zůstalo břemeno péče o dům na jeho ženě, to ona se kromě obav o svého milého musela starat jak zajistit provoz domácnosti i bezpečí před nájezdníky. Obdivuhodné ženy.

A stejná otázka i na tebe, Adriane, dokážeš si představit, že bys někdy vytvořil hudební skladbu inspirovanou knihou Biancy?

Určitě. Způsob, jakým Bianca v textu vizualizuje, navozuje atmosféru, kterou lze v hudbě dobře vytěžit.

Oba se vyjadřujete skrze umění. Jak zvládáte okamžiky, kdy inspirace nepřichází? Máte nějaké osvědčené metody jak se s tím vypořádat?

B: Já mám jednu skvělou a osvědčenou metodu – když není inspirace, tak nepíšu. Je úplně zbytečné se o něco snažit na sílu, silný text se na svět vyklube sám. Navíc když nemusím psát, tak si od psaní můžu odpočinout a vyždímat tu tvůrčí houbu, aby se mohla znovu naplnit.

A: Nepřestávat pracovat. Udělat si pauzu. Změnit prostředí. Novou inspiraci dokáže přinést něco tak jednoduchého jako



návštěva galerie. Nežijeme ve vzduchoprázdnu, cokoliv, co nás obklopuje, může s prací pomoci.

Věnujete se své tvorbě spíš v klidu a o samotě, nebo si užíváte, když jste obklopeni lidmi? Jaké prostředí vás motivuje a případně v čem?

B: Literární tvorba je činnost čistě introvertní, i když musím přiznat, že když nějaký svůj text čtu před lidmi a oni reagují smíchem či výkřiky, tak mě to baví. Ale pro tvorbu samotnou potřebuju úplný klid, a hlavně se uzavřít do světa svého textu.

A: Přijde na to. Třeba v kapele, kde hudba vzniká kolektivně, vzniká inspirace ve spolupráci s ostatními. Spousta nápadů ale přichází zevnitř, zejména pokud jde o psaní textů, ty v přítomnosti jiných lidí psát nemůžu.

Co pro vás znamená proces tvorby? Je to spíš radostná práce, nebo někdy i těžký zápas?

B: Obojí; žádná jiná činnost mi nedává takový pocit naplnění, zároveň to ale rozhodně není zadarmo.

A: Obojí; jakmile začneš pracovat, zjistíš, že jsi na cestě, která možná někam vede. A čím víc zkušeností s procesem tvorby máš, tím lepší máš i výsledky.

Zabýváte se myšlenkou, jak vaše dílo osloví ostatní, nebo jde spíš o proces přenesení vnitřního stavu do vnějšího prostoru?

A: Vždyť sis sám odpověděl!

B: Rozhodně za bé. Text je král a jemu sloužím. Pokud mu posloužím dobře, najde si i svoje čtenáře, kteří to ocení. Ale po letech psaní už se pochopitelně nedokážu ubránit úsměvu, když si představím, co o textu napíše ten který kritik (a málokdy se spletu).

Premýšlíte někdy o tom, jaké emoce chcete vyvolat, nebo necháváte interpretaci na divácích či čtenářích?

B: Já věřím tomu, že dobře napsaný text emoce vyvolá. I když se mi často stává, že mi čtenáři pláčou nebo se smějí na místech, která mě samotnou překvapí. Někdy emoce se mi tam usadí bez mého záměru. Třeba u mé poslední knihy Neviditelný muž se mi několik (a tím myslím řádově deset) čtenářů svěřilo, že v závěru plakali. Přitom se tam nic zásadního nepříhodí, nikdo se neloučí, nikdo neumírá – jen hrdinka bere život do svých rukou. Když jsem to psala, rozhodně to nebylo s úmyslem „tak a teď vás rozbřečím“.

A: Ty emoce jsou moje, záleží na příjemci, jak si to přebere.

Existuje emoce, kterou byste chtěli vyjádřit ve své tvorbě, ale zatím jste ji nedokázali dostat do slov, hudby nebo obrazů?

A: Ne.

B: Emoce snad ani ne, spíš nějaké životní poznání, které se mění s tím, jak člověk během života získává zkušenosti a nadhled. To je pro mě autorský majstrštyk – nabídnout to čtenáři tak, aby si to dokázal sám odvodit mezi řádky, a přitom nementorovat.

Bianco, fotil jsem křest tvé knihy a autorské čtení – jak důležitý je pro tebe vizuální záznam takových okamžiků? Pomáhají ti fotografie vracet se k těmto událostem, nebo je pro tebe důležitější prožitek přítomného okamžiku?

B: Ano, moc hezké fotky jsi nafotil. Aniž bych chtěla snižovat význam reportážní fotografie z takových akcí, jediný význam, který pro mě mají, je propagace. Ale samozřejmě, že mají pro mě fotky z minulosti sentimentální hodnotu, vypovídají o lidech a místech, která pro mě byla určující; nadto bych řekla, že se za život naší generace odehrály největší technologické a společenské změny v historii, je dobré si to občas připomenout. Mám fotku, jak jsem jako dítě v Bulharsku jezdila na oslu;

dneska už abys tam osla pohledal. A pamatuješ, jak jsme se ve školce fotili se sluchátkem telefonu? 😊

Adriane, vnímal jsi někdy fotografii jako inspiraci pro svou tvorbu, ať už hudební, nebo výtvarnou? A co pro tebe případně znamená spolupráce s fotografem?

A: Často používám fotografii, nikoliv jako zdroj inspirace, ale jako metodu sběru nápadů. Chodím třeba večer po Žižkově a koukám do bufetů a heren, které chci malovat; momentka je v takové situaci skvělý instrument. Snažím se nasytit se z co možná nejvíce různých zdrojů – a pak na všechny zapomenout a přetavit si je v sobě po svém.

Jaké máte aktuální projekty? Bianco, plánuješ další knihu, nebo bys ráda zkusila jiný formát, například scénář nebo poezii?

B: Já o svých plánech nikdy nehovořím, nicméně v redakci už mám další sbírku povídek, která by měla vyjít v létě, to už nezakřiknu.

Adriane, pracuješ na dalších obrazech, nebo se soustředíš spíše na hudbu?

A: Pracuji na obou, jen času je málo.

A co je pro vás největší umělecká výzva, kterou byste si chtěli splnit?

B: Poznat, až bude čas to zabalit.

A: Dokázat tím uměním zaplatit složenky.

Přeji vám, ať se vaše tvorba setkává s úspěchem a nachází své místo v srdcích lidí. Ať vaše slova, melodie i obrazy přinášejí radost, inspiraci a hluboké emoce. Děkuji za krásný rozhovor a držím palce na vaší tvůrčí cestě!

JIŘÍ PRIMAS

FOTO: MARTA REŽOVÁ



JIŘÍ PRIMAS:

„Biancu Bellovou jsem potkal poprvé, myslím, v roce 2021 v legendárním Café Kamzík... Bylo to na vernisáži výstavy obrazů jejího manžela Adriana. Od té doby jsem měl možnost Adrianovi uspořádat ještě jednu výstavu obrazů, Bianca jsem fotil uvedení knihy Neviditelný muž. Na autorském čtení v KC Průhon vystoupí Bianca i Adrian společně na jedné scéně.“